

Operatie Susanna: Palestijns Onderzoek en waarom Amerika Akkoord Onbekwaam is.

Door Frank , 13 juli 2026

Operatie Susanna: Palestijns Onderzoek en waarom Amerika Akkoord Onbekwaam is.

Door het [Palestinian Historiographical Research](#) centre

In de huidige debatten over Israël's militaire en inlichtingenactiviteiten komen beschuldigingen van geheime operaties, sabotage of misleidende manoeuvres vaak voor. Verdedigers van de staat doen die doorgaans af als politieke propaganda of "complottheorieën". Historische documentatie van Israëlische

inlichtingendiensten en gedegen academisch onderzoek tonen echter aan dat deze praktijken wel degelijk hebben plaatsgevonden. In ten minste één geval was het bewijs zo overtuigend dat de staat zelf na tientallen jaren van ontkenning gedwongen werd dit publiekelijk te erkennen. Dit artikel analyseert in detail Operatie Susanna, ook bekend als de Lavon-affaire, een valsevlagoperatie die in 1954 in Egypte werd uitgevoerd.

Inleiding

Het onderzoekt de context, de planning, de concrete uitvoering (inclusief de bomaanslagen die daadwerkelijk werden gepleegd) en de operationele mislukking die in 2005 tot officiële erkenning leidde. Het bespreekt ook andere episodes waarvoor sterk historisch bewijs bestaat van Israëlische geheime operaties, zoals de bomaanslagen in Bagdad van 1950-1951 en proxy-valsevlagoperaties in Libanon in de jaren 1980, waar gedocumenteerd bewijs bestaat, zelfs zonder volledige officiële erkenning. Ten slotte verbindt het dit terugkerende patroon van aanvankelijke ontkenning en afgedwongen erkenning met hedendaagse beschuldigingen van genocide in Gaza, ondersteund door rapporten die tot juni 2026 zijn bijgewerkt van Amnesty International, Human Rights Watch en de Onafhankelijke Internationale Onderzoekscommissie van de VN. Officiële ontkenning bewijst geen niet-bestaan wanneer het verzamelde bewijs overweldigend wordt.

Operatie Susanna: Context, planning en uitvoering

Wat was Operatie Susanna?

Operatie Susanna was een geheime valsevlagoperatie die in de zomer van 1954 in Egypte werd bevolen door de Israëlische militaire inlichtingendienst (Eenheid 131 van Aman). Het strategische doel was de schijn van interne instabiliteit in Egypte te wekken om de betrekkingen tussen Caïro en het Westen, met name Groot-Brittannië en de Verenigde Staten, te saboteren. Op dat moment onderhandelde Egypte over de Britse terugtrekking uit het Suezkanaal en probeerde het de banden met Washington te verbeteren. Israël was van plan de aanslagen toe te schrijven aan groepen zoals de Moslimbroederschap of Egyptische communisten, om wantrouwen te zaaien en Groot-Brittannië ertoe aan te zetten zijn militaire aanwezigheid in de kanaalzone te handhaven (Morris, 2001; Weiss, 2013).

De operatie was opgezet als een sabotageactie met een laag profiel. Ze was niet bedoeld om massale slachtoffers te veroorzaken, maar om een klimaat van onveiligheid te scheppen dat Nassers positie zou verzwakken en het regionale

evenwicht in Israël's voordeel zou verschuiven.

Planning en uitvoeringsmethode

De Israëlische inlichtingendienst rekruteerde een netwerk van jonge lokale Egyptische Joden, van wie velen idealistische zionisten waren die al eerder training hadden gekregen. Deze agenten kregen gedetailleerde instructies om brandbommen met een lage explosieve kracht te plaatsen. De toestellen bestonden uit zakjes met bijtend zuur die boven nitroglycerine of ander ontvlambaar materiaal werden geplaatst. Ze werden in boeken op bibliotheekplanken verstopt of achtergelaten in postkantoren en bioscopen. Het zuur was bedoeld om het zakje langzaam weg te vreten en de explosie enkele uren nadat het gebouw gesloten was te doen afgaan, wanneer het leeg zou zijn. Op die manier werd de materiële schade beperkt en werden dodelijke slachtoffers vermeden (Weiss, 2013; Segev, 2019).

Het plan omvatte een reeks aanslagen op burgerdoelen die verbonden waren met westerse belangen in Caïro en Alexandrië: Amerikaanse bibliotheken, Britse theaters, postkantoren en bioscopen. Het idee was dat de aanslagen zouden lijken op het werk van interne Egyptische tegenstanders.

De feitelijke uitvoering en mislukking

De operatie werd tussen begin en midden juli 1954 gedeeltelijk maar concreet uitgevoerd. De eerste succesvolle aanslag vond plaats op 2 juli, toen agenten een bom plaatsten en activeerden in een postkantoor in Alexandrië. Enkele dagen later, op 14 juli, ontploften toestellen in de bibliotheken van het United States Information Agency in zowel Alexandrië als Caïro, evenals in een theater in Brits bezit. Deze toestellen werkten zoals gepland: ze ontploften buiten de openingsuren, veroorzaakten beperkte materiële schade (vooral gecontroleerde branden) en maakten geen gewonden of doden (Weiss, 2013).

Het plan voorzag in verdere escalatie. Bijkomende aanslagen werden voorbereid tegen verschillende bioscopen in westerse handen in Caïro en Alexandrië, het spoorwegstation en het centrale postkantoor in Caïro. De operatie werd echter niet volledig voltooid. De ineensstorting kwam toen een van de agenten, Philip Nathanson, een toestel in zijn zak droeg terwijl hij rond 23 juli op weg was om een bom te plaatsen in een bioscoop in Alexandrië. Het toestel ging voortijdig af, vatte vuur en verwondde de agent, die ter plaatse werd gearresteerd. Door dit incident konden de Egyptische autoriteiten het hele netwerk snel ontmantelen: in de daaropvolgende

dagen vonden meerdere arrestaties plaats (Segev, 2019; Weiss, 2013).

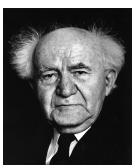
Kort samengevat werd de operatie in haar beginfase uitgevoerd: verschillende bommen werden met succes geplaatst en tot ontploffing gebracht bij burgerdoelen die verbonden waren met westerse belangen. De mislukking lag niet in het niet-bestaan van de actie, maar in de operationele fout waardoor de cel kon worden opgepakt voordat het volledige aanvalsplan was voltooid.

De mislukking en het lot van de agenten

Na de ontdekking van de operatie arresteerden de Egyptische autoriteiten de leden van het netwerk. Twee van hen, Moshe Marzouk en Shmuel Azar, werden opgehangen na een openbaar proces dat liep van december 1954 tot januari 1955, terwijl anderen lange gevangenisstraffen kregen. Op dat moment ontkende Israël elke band met de arrestanten en liet het hen achter zonder diplomatieke steun of officiële erkenning (Shlaim, 2000).

Tientallen jaren lang werden de geëxecuteerde en gevangengezette agenten vrijwel uit het officiële Israëlische narratief gewist. De staat zag er niet alleen van af de operatie te erkennen, maar liet de verantwoordelijken ook alle juridische en persoonlijke gevolgen dragen van een actie die vanuit Tel Aviv was bevolen. Pas in 2005, onder oplopende historische druk, rehabiliteerde Israël de agenten postuum en eerde het de overlevenden publiekelijk tijdens officiële plechtigheden, waarmee het de operatie impliciet erkende (Segev, 2019). Deze erkenning was afgedwongen: ze vloeide niet voort uit een vrijwillige keuze voor transparantie, maar uit de aanhoudende onmogelijkheid om ontkenning vol te houden tegenover opgehoopte getuigenissen, documenten en interne politieke druk.

Doofpot en interne politieke crisis

De ontdekking van Operatie Susanna veroorzaakte een van de ernstigste politieke crises uit de vroege Israëlische geschiedenis. De controverse draaide om de politieke verantwoordelijkheid voor de operatie, in het bijzonder tussen de toenmalige minister van Defensie Pinhas Lavon en centrale figuren van het politieke en militaire establishment, waaronder David Ben-Gurion. Jarenlang gaf de regering tegenstrijdige versies, waarbij zij de operatie ontkende of haar toeschreef aan niet-geautoriseerde beslissingen. Interne commissies, onvolledige

onderzoeken en machtsstrijd bepaalden de zogenoemde Lavon-affaire, die blijvende sporen naliet in de Israëlische politiek en blijk gaf van een institutionele doofpotcultuur rond inlichtingenoperaties (Morris, 2001; Shlaim, 2000).

De onvermijdelijke erkenning

Anders dan bij andere controversiële episodes bereikte Operatie Susanna een punt waarop de opeenstapeling van bewijs, interne getuigenissen en politieke repercussies officiële ontkenning onhoudbaar maakte. Uiteindelijk gaf Israël de operatie toe, zij het zonder de politieke of ethische verantwoordelijkheid van dat moment volledig op zich te nemen.

De bekentenis was noch onmiddellijk, noch volledig transparant, maar geleidelijk en gedeeltelijk, afgedwongen door onweerlegbaar bewijs. De officiële erkenning - die ook de rehabilitatie van de agenten omvatte - maakt van Operatie Susanna een uniek geval: de enige valsevlagoperatie die Israël gedwongen werd publiekelijk toe te geven (Segev, 2019). Dit precedent is cruciaal voor historische analyse, omdat het aantoont dat officiële ontkenning niet gelijkstaat aan niet-bestaan en dat alleen uitzonderlijke omstandigheden Israël ertoe hebben gedwongen dergelijke operaties publiekelijk te erkennen.

Andere episodes met sterk historisch bewijs van geheime operaties zonder volledige officiële erkenning

Hoewel Operatie Susanna opvalt door de afgedwongen officiële erkenning, bestaat er een gedocumenteerd patroon van Israëlische geheime operaties waarbij het historische bewijs robuust is, zelfs wanneer er geen volledige officiële bekentenis is geweest.

Aanslagen op Joden in Bagdad (1950-1951)

Tussen 1950 en 1951 waren er meerdere bomaanslagen op synagogen, cafés en plaatsen die door Joden in Bagdad werden bezocht, in de context van de massale emigratie van de Iraaks-Joodse gemeenschap naar Israël. Historicus Avi Shlaim is, op basis van een Iraaks politierapport uit die tijd en de getuigenis van een voormalige zionistische ondergrondse activist, tot de conclusie gekomen dat er "onweerlegbaar" bewijs is dat de Iraakse zionistische ondergrondse, met Israëlische betrokkenheid (waaronder een Israëlische inlichtingenbegeleider), verantwoordelijk was voor ten minste drie van de vijf belangrijkste aanslagen. Deze aanslagen creëerden een klimaat van angst dat de uittocht versnelde en zo de strategische belangen van de jonge Israëlische staat diende (Shlaim, 2023; Shiblak, 1986; Shenhav, 2002). Hoewel Israël elke betrokkenheid officieel ontkent, versterkt het documentaire en getuigenisbewijs dat historici zoals Shlaim hebben verzameld de these van zionistische betrokkenheid aanzienlijk.

Geheime operaties en proxy-valsevlagacties in Libanon (jaren 1970-1980)

Tijdens de jaren 1970 en 1980 voerde Israël talrijke geheime operaties uit in Libanon, waaronder sabotage, gerichte aanvallen en acties die gericht waren op het destabiliseren van de binnenlandse politiek. Een bijzonder goed gedocumenteerd geval is dat van het Front voor de Bevrijding van Libanon van Buitenlanders (FLLF), een fictieve organisatie die tussen 1979 en 1983 door Israël werd opgericht en geleid op bevel van stafchef Rafael Eitan en onder toezicht van figuren als Meir Dagan en Avigdor Ben-Gal. De FLLF eiste de verantwoordelijkheid op voor tientallen autobomaanslagen (minstens 36 bevestigd in latere onderzoeken) tegen Palestijnse en Syrische doelwitten in Beiroet en andere gebieden, met het expliciete doel chaos en een gevoel van onveiligheid te creëren zonder een "Israëlische vingerafdruk" achter te laten. Volgens het uitputtende werk van Ronen Bergman, gebaseerd op interviews met meer dan duizend Israëlische inlichtingenbronnen (waaronder voormalige Mossad-directeuren), was de FLLF een proxy-valsevlagoperatie die door Israël werd georkestreerd en honderden doden veroorzaakte. Hoewel Israël nooit een

volledige officiële erkenning heeft afgelegd, hebben latere onderzoeken het werkelijke auteurschap blootgelegd (Bergman, 2018). Andere operaties in Libanon (waaronder sabotage voorafgaand aan de invasie van 1982) volgden vergelijkbare patronen van aanvankelijke ontkenning, gevolgd door fragmentarische onthullingen via getuigenissen van agenten of vrijgegeven documenten.

6.3. De aanval op de USS Liberty (1967)

Op 8 juni 1967, tijdens de Zesdaagse Oorlog, vielen Israëlische troepen het Amerikaanse inlichtingenschip USS Liberty aan, waarbij 34 doden en tientallen gewonden vielen. Hoewel officiële onderzoeken van de Verenigde Staten en Israël concludeerden dat het om een geval van persoonsverwisseling ging, hebben overlevenden, analisten en onafhankelijke studies belangrijke tegenstrijdigheden blootgelegd in de officiële rapporten en de daaropvolgende politiek-diplomatieke doofpotoperatie (Bamford, 2001). Getuigenissen van bemanningsleden en technisch bewijs wijzen erop dat de aanval opzettelijk was. Hoewel er geen officiële Israëlische erkenning van opzet bestaat, houden de aanhoudende tegenstrijdigheden en verklaringen van hoge Amerikaanse functionarissen (waaronder de toenmalige directeur van de NSA) het debat levend en tonen zij het patroon van ontkenning en doofpot aan.

Conclusie

Operatie Susanna springt eruit niet alleen als een valsevlagoperatie, maar ook als een historische uitzondering: het enige geval waarin Israël gedwongen werd publiekelijk een geheime daad toe te geven die bedoeld was om derden via sabotage te misleiden. De erkenning was noch vrijwillig, noch onmiddellijk, maar het resultaat van operationele mislukking, executies, politieke crisis en een

opeenstapeling van bewijs die ontkenning onmogelijk maakte (Segev, 2019; Shlaim, 2000). Daardoor wordt Susanna een precedent dat de opvatting weerlegt dat alle beschuldigingen van staatsmisleiding tegen Israël per definitie ongelooftwaardig zijn.

Vanuit historisch perspectief onthult de zaak een terugkerend patroon: absolute aanvankelijke ontkenning, institutionele doofpot, delegitimisering van beschuldigingen en, in uitzonderlijke situaties, gedeeltelijke of laattijdige erkenning. Dit patroon is door zowel Israëlische als buitenlandse historici gedocumenteerd met betrekking tot militaire en inlichtingenoperaties sinds de oprichting van de staat (Morris, 2001; Shlaim, 2000; Bergman, 2018).

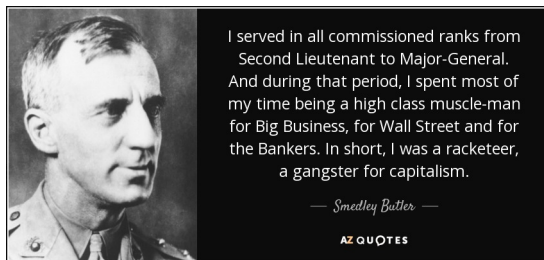
Dit patroon is niet louter historisch. Tot juni 2026 hebben grote internationale mensenrechtenorganisaties - waaronder Israëlische - Israël expliciet beschuldigd van genocide in Gaza, overeenkomstig de definitie van het Verdrag inzake de voorkoming en bestraffing van genocide. Amnesty International publiceerde zijn hoofdrapport in december 2024 met de conclusie dat Israël genocide pleegt en blijft plegen; in november 2025 documenteerde het de voortzetting van de genocide na het staakt-het-vuren van oktober 2025; en in maart 2026 publiceerde het bijkomende analyses over de impact op vrouwen en meisjes, waarbij de pleging van genocidale daden opnieuw werd bevestigd. Human Rights Watch heeft in zijn World Report 2026 en eerdere rapporten uit 2025 daden van genocide, misdaden tegen de menselijkheid (**waaronder uitroeiing door ontzegging van water en uithongering als oorlogswapen**) en etnische zuivering in Gaza in 2025 en voortgezet in 2026 beschreven. De Onafhankelijke Internationale Onderzoekscommissie van de VN (september 2025) concludeerde dat Israël genocide had gepleegd in Gaza. Israëlische organisaties zoals B'Tselem en Physicians for Human Rights Israel kwamen in 2025 eveneens tot soortgelijke conclusies.

Volgens het Gazaanse ministerie van Volksgezondheid bedroeg het aantal teruggevonden Palestijnse lichamen midden juni 2026 meer dan 73.000 (waarvan meer dan 1.000 door Israëlisch vuur werden gedood sinds alleen al het staakt-het-vuren van oktober 2025). Onafhankelijke onderzoeken en forensische analyses bevestigen systematische bombardementen op woonwijken, vooral 's nachts, systematische vernietiging van woningen en civiele infrastructuur, en hoge aantallen burgerslachtoffers. Naar schatting liggen er nog duizenden onder het puin.

Operatie Susanna mag niet worden gezien als een op zichzelf staand incident, maar als een historische waarschuwing: zij toont aan dat Israël zijn toevlucht heeft genomen tot geheime operaties, deze systematisch heeft ontkend en pas verantwoordelijkheid heeft erkend toen het bewijs onhoudbaar werd. Officiële

ontkenning bewijst geen niet-bestaan, en rigoureuze documentatie van feiten - toen en nu - is essentieel om hardnekkige cycli van staatsdoofpotten te doorbreken.

Akkoord Onbekwaam: Amerika werd geen natie van oplichters onder Trump. Het was er altijd al een en Smedley Butler zei dat lang voordat iemand in Washington van hem had gehoord.

Door Frank Dumon

Terug in februari 2026 verklaarde de Russische minister van Buitenlandse Zaken Sergey Lavrov dat, vanuit het perspectief van de Russische Federatie, de Verenigde Staten niet bereid waren om akkoorden na te komen die waren bereikt tijdens de Trump-Poetin Top in Alaska in augustus 2025. Simpel gezegd, de Verenigde Staten waren "akkoord onbekwaam." Hoewel de regering van President Donald Trump deze notie is gaan personifiëren, is het feit dat dit fenomeen al enige tijd bestaat. Ongeveer 250 jaar, om precies te zijn. Om "akkoord bekwaam" te zijn, moet men eerst het concept van de rechtsstaat begrijpen en respecteren. Er was een tijd dat de Verenigde Staten ernaar streefden zo'n land te zijn.

Scott Ritter legt uit: wij zijn een natie gesticht op de principes die zijn vastgelegd in een onafhankelijkheidsverklaring van Groot-Brittannië die stelde dat er bepaalde vanzelfsprekende "waarheden" bestonden, namelijk "dat alle mensen gelijk zijn geschapen, dat zij door hun Schepper zijn begiftigd met bepaalde onvervreemdbare Rechten, dat hiertoe Leven, Vrijheid en het nastreven van Geluk behoren." Deze inspirerende woorden hielpen een revolutie aan te wakkeren die zich manifesteerde in een nieuwe natie, die uiteindelijk werd gedefinieerd door een grondwet die de principes en waarden van het Amerikaanse collectief schetste.

Dit is niet om te zeggen dat de Verenigde Staten altijd een toonbeeld

van deugd zijn geweest. Of dat ze dat ooit waren. Maar er was een tijd dat iemands woord iets betekende. Wanneer een handdruk net zo goed was als een handtekening op een stuk papier. Waar een reputatie ertoe deed. Die dagen zijn helaas al lang voorbij. Arrogantie en brutaliteit zijn al lang eigenschappen die kunnen worden toegeschreven aan de Verenigde Staten van Amerika en het Amerikaanse volk.

Maar deze normaal gesproken afstotelijke karakterfouten waren altijd gehuld in de mantel van goedbedoelende onschuld, te vergeven omdat degenen die dergelijke eigenschappen bezaten zich gedroegen met een glimlach op hun gezicht en de waargenomen intentie om het juiste te willen doen. Maar zelfs toen was de perceptie van het doen van het "juiste ding" altijd een oplichterij. Een vertoning. Een racket.

De rechtsstaat die het Amerikaanse fundament van principiële overtuigingen definieert, is altijd gehuld geweest in botte concepten van "goed" en "slecht" en ruwe noties van "gerechtigheid" als het ging om het rechtzetten van waargenomen onrecht. Individuele vrijheden en rechten zijn altijd ondergeschikt gemaakt aan een monolithisch handhavingsmechanisme vermomd als "de rechtsstaat", waarbij machten die achter de schermen opereren, verstoken van publieke controle en de verantwoordelijkheid die daarbij hoort, vage noties creëren van wat een misdaad constitueert, en harde realiteiten van wat wordt uitgedeeld als straf.

Oorlog zit in het zeer DNA van de Amerikaanse Constitutionele Republiek. We kunnen er gewoon niet zonder leven. Dit is een waarheid die Amerikanen al enige tijd in het gezicht staart. "Oorlog is een racket. Dat is het altijd al geweest. Het is mogelijk de oudste, verreweg de meest winstgevende, zeker de meest vicieuze. Het is de enige met een internationale reikwijdte. Het is de enige waarin de winsten worden berekend in dollars en de verliezen in levens. Een racket kan naar mijn mening het beste worden beschreven als iets dat niet is wat het lijkt voor de meerderheid van de mensen. Alleen een kleine "binnen" groep weet waar het om gaat. Het wordt uitgevoerd ten behoeve van de weinigen, ten koste van de velen. Uit oorlog maken een paar mensen enorme fortuinen."

Amerika is altijd gebouwd geweest op de notie van eindeloze welvaart die alleen kon worden verkregen en gehandhaafd door de constante expansie van de geldelijke belangen van de bevoegde elites, die de Europese naties belemmerden om concurrerende voet aan de grond te krijgen in de nieuwe landen van het Westelijk Halfrond, en de inheemse volkeren die de landen bezaten en bewoonden die de toekomstige bronnen van welvaart voor de jonge Republiek vormden.

Toen we onze greep op het Amerikaanse continent consolideerden, verhuisden we naar offshore, en werden dat waarvan we ons ogenschijnlijk hadden bevrijd - een imperiale koloniale macht. Onze ambitie bracht ons al snel in direct conflict met andere expansieve tirannieke machten, Imperiaal Japan en Nazi-Duitsland, en we bevonden ons in een mondiaal conflict dat het concept van op schuld gebaseerde welvaart consolideerde terwijl het de mondiale machtsstructuren herdefinieerde op een manier die de Verenigde Staten, via de Verenigde Naties, in staat stelde aanspraak te maken op de facto suzereiniteit over de hele wereld.

De op regels gebaseerde internationale orde was een racket. Zo ook het VN-handvest. Ogenschijnlijk vervaardigd om een wereld te creëren waarin de overwinnaars van de mondiale strijd de voorwaarden van co-existentie met de overwonnenen en slachtoffers konden definiëren, viel deze notie snel uiteen toen een van deze overwinnaars, de Sovjet-Unie, er niet in slaagde zich te houden aan de kleine lettertjes van het VN-handvest, namelijk dat alle naties zichzelf moeten onderwerpen aan de economische dominantie van de Amerikaanse dollar en de nieuwe mondiale instellingen die zijn gebaseerd op de notie van dollar dominantie.

Vergelijk en contrasteer de rol die de VN speelde bij het legitimeren van militaire actie tegen Irak in 1991, en de manier waarop de VS de VN negeerden bij het maken van de zaak voor oorlog tegen Irak in 2003. Het is bijna alsof het VN-handvest niet bestond. Kijk naar de erfenis van wapenbeheersingsverdragen die in de loop van de tijd zijn onderhandeld met de Sovjet-Unie en Rusland. Ze zijn allemaal verlaten door de Verenigde Staten. En kijk nu naar de Grootvader van alle verdragsrelaties, die tussen de VS en zijn trans-Atlantische bondgenoten de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie, of NAVO.

Het is alsof het nooit heeft bestaan. Onder de Trump-regering hebben de VS alle schijn van bindende verdragen of akkoorden opgegeven. Deze zijn niet langer handig in een wereld waarin het mondiale Ponzi-schema dat de "op regels gebaseerde internationale orde" was, niet langer levensvatbaar is. We zijn een natie van kwakzalvers geworden, die genezingen aanbieden voor problemen die we zelf hebben gecreëerd. Behalve dat de genezingen niets genezen. Ze bestaan eenvoudigweg om rijkdom over te dragen van het slachtoffer naar de Verenigde Staten. En zodra het slachtoffer de racket herkent, gaan we over tot vernietiging. We zoeken niet langer de onhandige verwickelingen van verdragen of akkoorden.

We zoeken "deals", met de taal van tweedehands autoverkopers en andere charlatans. Ons bestaan is gedefinieerd geworden door een eindeloze reeks oplichterijen ontworpen om kortetermijnwinsten te produceren met weinig of geen aandacht voor langetermijngevolgen. We zijn een natie gedefinieerd door leugens en

bedrog, waar onderhandelingen worden gebruikt als een voertuig om ogenschijnlijke diplomatieke partners in een vals gevoel van zelfvoldaanheid te wiegen, gedurende welke tijd we de mechanismen van hun ondergang plotten en uitvoeren. En terwijl de Trump-regering deze verfoeilijke eigenschappen is gaan personifiëren, falen wij, het volk van de Verenigde Staten, om te begrijpen dat ook wij besmet zijn met deze stank van moreel en intellectueel bedrog en trouweloosheid.

Sergei Lavrov had het verkeerd toen hij zei dat de Verenigde Staten "akkoord onbekwaam" zijn. Wat hij had moeten zeggen is dat het Amerikaanse volk collectief "akkoord onbekwaam" is. Deze status zal blijven bestaan zelfs nadat Trump uit zijn ambt is verwijderd. Omdat de onderliggende oorzaken voor deze aandoening Trump voorafgaan. Ze werden gemanifesteerd bij de geboorte van onze natie. En totdat we deze erfzonde erkennen en er iets aan doen om het te zuiveren uit de bepalende kenmerken van onze natie, zullen we altijd niets meer zijn dan een mislukt Ponzi-schema, onvermogen om de soort integriteit en eer te projecteren die nodig is voor het produceren van akkoorden, en ze te volbrengen.

Oorlog is een Racket is een boek uit 1935 van Smedley D. Butler.

In Oorlog is een Racket wijst Butler op een verscheidenheid aan voorbeelden, voornamelijk uit de Eerste Wereldoorlog, waar industriëlen, wier operaties werden gesubsidieerd door publieke financiering, in staat waren om substantiële winsten te genereren, geld verdienend aan massaal menselijk lijden.

Het werk is verdeeld in vijf hoofdstukken:

1. Oorlog is een racket
2. Wie maakt de winsten?
3. Wie betaalt de rekeningen?
4. Hoe deze racket te verpletteren!
5. Naar de hel met oorlog!

Samenvatting

Oorlog is een racket. Dat is het altijd al geweest. Het is mogelijk de oudste, verreweg de meest winstgevende, zeker de meest vicieuze. Het is de enige met een

internationale reikwijdte. Het is de enige waarin de winsten worden berekend in dollars en de verliezen in levens. Een racket kan naar mijn mening het beste worden beschreven als iets dat niet is wat het lijkt voor de meerderheid van de mensen. Alleen een kleine "binnen" groep weet waar het om gaat. Het wordt uitgevoerd ten behoeve van de weinigen, ten koste van de velen. Uit oorlog maken een paar mensen enorme fortuinen.

Butler bekent dat tijdens zijn decennia van dienst in het United States Marine Corps: Ik hielp Mexico, vooral Tampico, veilig te maken voor Amerikaanse oliebelangen in 1914. Ik hielp Haïti en Cuba een fatsoenlijke plek te maken voor de National City Bank jongens om inkomsten te verzamelen. Ik hielp bij het verkrachten van een half dozijn Centraal-Amerikaanse republieken ten behoeve van Wall Street. Het verslag van racketeering is lang. Ik hielp Nicaragua te zuiveren voor het internationale bankhuis van Brown Brothers in 1909-1912 (waar heb ik die naam eerder gehoord?). Ik bracht licht naar de Dominicaanse Republiek voor Amerikaanse suikerbelangen in 1916. In China hielp ik ervoor te zorgen dat Standard Oil zijn weg ongemoeid ging. Terugkijkend had ik Al Capone misschien een paar hints kunnen geven. Het beste wat hij kon doen was zijn racket opereren in drie districten. Ik opereerde op drie continenten.

Bronnen & Referenties

- Amnesty International. (2024). [‘You feel like you are subhuman’: Israel’s genocide against Palestinians in Gaza](#).
- Amnesty International. (2025). [Israel’s genocide in the occupied Gaza strip continues](#).
- Amnesty International. (2026). [Israel’s genocide in Gaza inflicts compounded harms on women and girls](#).
- Bamford, J. (2001). Body of secrets: Anatomy of the ultra-secret National Security Agency. Anchor Books.
- Bergman, R. (2018). Rise and kill first: The secret history of Israel’s targeted assassinations. Random House.
- Human Rights Watch. (2025–2026). [World report 2026: Israel/Palestine](#).
- International Court of Justice. (2026). Application of the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide in the Gaza Strip (South Africa v. Israel) [Ongoing; counter-memorial filed March 2026; reply and rejoinder deadlines set for 2027–2029].
- Morris, B. (2001). Righteous victims: A history of the Zionist-Arab conflict, 1881–2001. Vintage Books.
- Segev, T. (2019). A state at any cost: The life of David Ben-Gurion. Farrar, Straus and Giroux.

- Shenhav, Y. (2002). The Arab Jews: A postcolonial reading of nationalism, religion, and ethnicity. Stanford University Press.
- Shiblak, A. (1986). The lure of Zion: The case of the Iraqi Jews. Al Saqi Books.
- Shlaim, A. (2000). The Iron Wall: Israel and the Arab world. Penguin Books.
- Shlaim, A. (2023). Evidence and analysis on 1950–1951 Baghdad bombings [Updated research and interviews]. In related publications and interviews confirming Zionist underground involvement.
- Weiss, L. (2013). The Lavon Affair: [How a false-flag operation led to war and the Israeli bomb](#). Bulletin of the Atomic Scientists, 69(4), 58–66.
- Wikipedia [Lavon Affair](#)
- Facebook [Link](#)
- 1950–1951 [Baghdad bombings](#)
- [Israel and state-sponsored terrorism](#)
- [USS Liberty incident](#)
- [Physicians for Human Rights-Israel](#)
- [Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide](#)

War Is a Racket https://en.wikipedia.org/wiki/War_Is_a_Racket

Scott Ritter https://en.wikipedia.org/wiki/Scott_Ritter

Ponzi scheme https://en.wikipedia.org/wiki/Ponzi_scheme